

*NOUZOVSKÝ
ŽURNÁL*

3

ROČNÍK VII. 1993

BŘEZEN

OPERACE NOUZOV

NAJDETE V TOMTO ČÍSLE

Informační servis	2
Informace o tom, co se stalo a co se stane, dů- ležitá upozornění	
Operace Nouzov.....	3
Jak se natáčel poslední film na táboře 1992	
Živelné pohromy (4)	6
Závěr seriálu	
Den v Československé televizi 78 (1)	7
Ukázky ze scénáře úspěšné hry Martina Bělíka a Honzy Soukupa	
Alvarez	9
Informace o dění okolo Alvareze	
Slavné výroky	12
Nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	

PŘIPRAVUJEME DO DALŠÍCH ČÍSEL

- další ukázky ze scénáře Den v ČST
- nová odhalení v případě Široko 1984
- slavné výroky
- a spousta dalších zajímavostí

Nouzovský Žurnál č. 3, rok 1993, 7. ročník
Toto číslo vyšlo 5. 3. 1993 v Kolíně

INFORMAČNÍ SERVIS

- ◆ Termíny výprav do prázdnin:
březen - 6. 3., 20. 3.
duben - 3. 4., 17. 4.
květen - 1. 5., 15. 5., 29. 5.
červen - 12. 6., 26. 6.
Předběžný termín tábora:
4. 7. - 24. 7.
- ◆ Členské příspěvky na letošní rok:
20 Kč na ČTU do konce března
20 Kč na TK Průzkumník do konce června

Stalo se v únoru:

- ◆ 6. února se žení bývalý člen oddílu Radek (Šedův bratr). Kamarádi Průzkumníci a Oregoni ho přišli vyprovodit na cestu, ze které není snadného návratu. Jak už to v těchto krajích bývá zvykem, nehodlali odejít s prázdnou. Zátah byl velice úspěšný pro obě strany. Gratulanti získali velice bohatou výslužku, a protože jich bylo jen šest, dostavila se do jejich řad taková společenská únava, jakou snad dosud nepamatovali.
Dodo: „Takhle jsem vypadal snad jen jednou.“
Slon: „Již nikdy více.“
Svatebčané tak měli zajištěn klid až do večera.

Co se nestalo v únoru:

- ◆ Ve schránce Nouzovského Žurnálu se neobjevil žádný seriózní příspěvek. V redakci zavládl smutek. Přátelé a kamarádi, pište své postřehy, zážitky, případně i připomínky k letošnímu táboru.

OPERACE NOUZOV

(vypráví Šéd'a)

V létě 1992 na táboře jsem už věděl, že natáčím poslední film. Ne proto, že by dosluhovala kamera. Ta přes svůj úctyhodný věk rovných 25 let neztratila nic na své funkci. Ale nebyly filmy. A nebudou. Jejich výroba se prý nevyplatí (později jsem jich sice ještě pár viděl, ale za takovou cenu, že by mě hodina filmu stála 2500 Kčs !).

O tom, že film z tábora 1992 bude poslední, vědělo více lidí. Mezi nimi i Marian a ten měl vizi:

„Poslední film bude velkolepý, uděláme letecké záběry tábora,“ oznámil mi. „Nebojíš se letět?“

Ještě jsem to nezkoušel, ale proč bych se bál?

„Ten kluk občas nemá špatný nápady,“ prohlásil Čert uznale.

„Já bych chtěl letět,“ přidal se Starosta, který před pár lety skákal s padákem. „Já jsem ještě nikdy nepřistál, vždycky mě z letadla vyhodili ještě ve vzduchu.“

Marian domluvil let na úterý 28. července odpoledne.

V úterý se počasí mírně zkazilo. Slunce sice vykouklo a mraky se roztrhaly, ale foukal silný vítr. Marian má obavy, aby se vůbec létalo.

Ten den došlo k památnému úrazu, kdy obě Helenky při kácení nestačily včas utéct před padajícím stromem. Helča dopadla dobře, ale u Heleny se to nikdo neodvažoval jednoznačně rozhodnout, a proto se Marian rozhodl vzít ji do Kolína na rentgen, aby měl jistotu. Cesta do Kolína byla beztak naplánovaná.

Marian se o mě postaral opravdu vzorně (koneckonců byl to jeho nápad). Dostal jsem kinedril (v autobuse se mi dělá špatně na zadních sedadlech) a PPZ (pytlík poslední záchrany). Po obědě jsme vyrazili.

„Poletíš motorákem. Nalevo je v kabině otvírací okénko. To ti snad bude stačit,“ upřesňoval Marian podrobnosti letu.

Přijeli jsme na letiště. Marian šel sehnat pilota. Já jsem se zatím duševně připravoval. Dojemné bylo loučení s Helenou:

„Doufám, že se setkáme zase v táboře a ne v nemocnici,“ prohlásil jsem.

Trochu ji můj černý humor překvapil, ale odpověděla mi ve stejném duchu.

Pilot byl připraven. Vlezl jsem do kabiny, kde mě připoutali k se-

dačce. Kameru jsem měl na klíně. Pilot se usadil a za pomoci mechanika nastartoval motor (stejně jako v historických filmech musel mechanik cuknout vrtulí). Motor se rozeřval. To už jsem měl na uších sluchátka, a tak mi to tolik nevadilo. Zatáhli jsme kabinu a rozjeli se na kraj startovní louky.

Start nebyl nijak dramatický. Letadlo se po několika desítkách metrů vzneslo do výšky asi 200 metrů a letělo na Zásmuky. Začal jsem se rozhlížet po letadle. Otevřené okénko, na které mě upozornil Marian, bylo sice vlevo, ale dost vpředu, takže mi nebylo příliš k potřebě. Když jsem se podíval vlevo dolů, viděl jsem především křídlo letadla. Tyto podmínky mě trochu rozladily, ale nevzdával jsem se předčasně. Zatím jsem pozoroval krajinu. Proměnila se ve velkolepou podívanou, něco jako oživlý model. Shora je všechno přehlednější. Například jsem netušil, kolik je tu různých rybníčků. V každé vesnici aspoň jeden.

Silný vítr se neutišil. Občas to s letadlem pořádně hodilo, takže jsem si připadal spíš jako v terénním vozidle. Tomu však budou odpovídat záběry, uvědomil jsem si. Budou roztřesené, jako bych je filmoval z jedoucího autobusu. Tatam byla idea tiše a klidně plynoucí krajiny pode mnou.

To už se objevily nouzovské lesy. Upozornil jsem pilota na tábor celkem pěkně schovaný v údolí Vavřince a začali jsme kroužit. Letadlo opisovalo kruh po levém křídle přes Církvici, Tejnici a nouzovský statek až k tábořišti. Kruh se však nedařilo uzavřít. Nad lesem u autobusové zastávky Buda byl takový vzdušný vír, že pilot musel rozkymácené letadlo srovnat a nalétávat na tábor znovu. Idylka se změnila v bojovou operaci. Lovil jsem záběry, jak jen mi to úzká kabina, překázející křídlo a poskakující letadlo dovolily.

V táboře byl zrovna polední klid. Zahlédl jsem u srubu roztažené deky a spacáky, ale na podrobnosti jsem se nemohl soustředit. Prvořadým úkolem bylo dostat tábořiště do záběru. To se nakonec povedlo snad nejlépe záběrem přes levý zadní kraj prosklené kabiny až za křídlem. Nepřirozeně vytočené tělo mě pořádně bolelo, ale vydržel jsem.

Natočil jsem přes 2 minuty filmu a bylo mi jasné, že lepší záběry v těchto podmínkách už nezískám. Řekl jsem pilotovi, že to stačí, a letěli jsme zpět. Měl jsem toho docela dost. Špatně mi nebylo, ale byl jsem zpocený a unavený.

Letadlo po krátkém letu s několika vzdušnými kopanci dosedlo na

letišť a zarolovalo do hangáru. S překvapením se od Mariana dovídám, že celá ta kovbojka trvala jen 20 minut.

„Tak, já jsem to přežil a teď je řada na tobě,“ říkám Heleně, kterou čekal rentgen.

Záběry se naštěstí povedly a díky jim je film z tábora 1992 důstojnou tečkou za desetiletým táborovým filmováním.

ŽIVELNÉ POHROMY (4)

5. Člověk

Člověk, kapitola sama pro sebe. I v přírodě na jeho přítomnost narazíme, kam se podíváme. Kolikrát jsou důsledky jeho působení srovnatelné s živelnou pohromou, někdy ji i předčí. Už vlastně v problémech s vodou, o kterých jsme si vyprávěli v předchozí kapitole, má člověk prsty. Voda dřív bývala čistá a pitná skoro všude.

Vrátíme se zase do roku 1982, kdy nás stihla mnohem větší pohroma, než byly ty předchozí, které ve velké většině ani pohromami nebyly. Když jsme tábor začínali, už jsme věděli, že zde v Hryzelích jsme již naposledy. Film, který tenkrát Šed'a poprvé točil, se stal dokumentem velké historické ceny, ať už by dopadl jakkoli po stránce umělecké. Důvodem k našemu vystěhování bylo založení bažantnice. A tam je, jak známo, lidem vstup zakázán. Jenže řekněte bažantovi: „Tady je bažantnice a nehneš se odsud.“ Bažanti si prostě nezvykli a utíkali pryč. Většina z nás zde bažanta nikdy neviděla. A tak byla časem bažantnice v tichosti zrušena. Ale pro nás už je to historie a stěhovat zpátky bychom se asi nechtěli.

Když se někdy na hryzelském tábořišti zastavíme, připadáme si vlastně tak trochu jako emigranti, kteří se po letech zase vrátili zpět jen tak se podívat. Ne, už se nevrátíme, i kdybychom mohli. Zvykli jsme si v Nouzově, máme tam vybudované zázemí, nic nám nechybí. A pro ty mladší, kteří už Hryzely nepamatují (a těch je většina), je to jen kus historie. A tak to také zůstane.

Rok po našem odstěhování z Hryzel padl pruh lesa na stráni naproti tábořišti za potokem. Stromy byly dílem nakažené a dílem v plánu. Náš oddíl tam v následujících letech sázel malé stromky. Snad tam někdy bude les, říkali a byli jsme docela rádi, že už tam netáboříme. Jenže les se tu a tam kácí dál. Vznikají nové a nové paseky stále blíž k nám. Blíží se nová pohroma?

DEN V ČESKOSLOVENSKÉ TELEVIZI

78 (1)

Občas není nezajímavé se podívat trochu do historie. Přeneseme se o 15 let zpět do roku 1978. Tehdy bylo zvykem, že se hrála představení rodičům nejen na táboře, ale i během roku, obvykle na Mikuláše a k MDŽ (pro ty, co zapomněli, šlo o Mezinárodní den žen 8. března). Roku 1978 si přípravu programu k MDŽ vzali na starost Honza Soukup a Martin Bělík (bylo jim tehdy 13 až 14 let), dvojice, která už tehdy udivovala svými nápady a vtipem (mimo jiné autoři Latrínového blues z roku 1982). Vymysleli si parodii na televizní vysílání a nazvali ji Den v československé televizi. Obsazení bylo následující:

kameraman - Jarda Křížek

režisér - Karel Čížek (Cajs)

hlasatel - Martin Bělík

hlasatelka - Honza Soukup

kulisářka - Ina Macková

její synové - Adam Soukup, Honza Březina (Koža), Láďa Vinklát (Čert)

Od tohoto čísla vám budeme přinášet na pokračování ukázky ze scénáře tohoto velkolepého díla, které se hrálo ve starém Domě pionýrů a mládeže, kde bylo k dispozici divadelní jeviště včetně opony a reflektorů. Doufáme, že vás četba scénáře pobaví, jako tehdy před patnácti lety tato hra diváky. Pamětníci zcela jistě zaslží dojetím a staré struktury si zavzpomínají na staré časy.

Poznámka: Scénář je upraven graficky a zkratky jmen herců byly nahrazeny hranými postavami z důvodu přehlednosti, text je ponechán v původním tvaru (kromě překlepů a hrubek).

-

Hlasatel, režisér a kameraman přijdou na scénu a nadávají, kde je hlasatelka. Zaujmou svá místa.

I. Zprávy
(znělka)

Hlasatel: Dobré ráno milí diváci. Vítám vás při prvním vydání Televizních novin.

Z domova:

Dnes se utopil známý zpěvák Ladislav Vodička.

V časných ranních hodinách dostal škytavku oblíbený slon našich dětí Bimbo. Vojáci v blízkých kasárnách měli poplach, protože si mysleli, že je to palba z nepřátelského rychlopalného kanónu.

Pan Bradavička podpálil stoh slámy v domnění, že je to benzínová stanice.

Domovnice Kleinová dnes tak zešíroka zívla, že si vykloubila ústa. Prozatím je má v opravně. Je známá tím, že dokázala říct 9000 slov za minutu.

A ještě jeden děkovný dopis. J. L., která trhala jahody, děkuje s. Macháčkovi za soudružskou pomoc a zve ho na koláč s jahodami.

(gong)

Sport:

Včera ve večerních hodinách se utkala v Nové Vsi na Tehelnom poli mužstva Sparty a Slávie. Fotbal byl plný zvratů, rozruchů a faulů. Výsledek potěší příznivce Dukly. Vyhráli Bohemians 1:1.

A nakonec zpráva pro milovníky hudby. 17. ročník Olomoucké koňadry bude dnes zakončen slavnostním finálovým koncertem.

(gong)

A ještě něco. Blíží se víkend a na našich silnicích dochází k velkým zácpám, větrům a častým dopravním nehodám. Statistika za minulý týden nám říká, že na silnicích ČSSR došlo k 257 dopravním nehodám, při nichž bylo usmrceno 7 osob a 29 těžce zraněno.

Hlasatelka *(vejde)*: 30 !

Hlasatel: Jako odstrašující příklad uvádím nehodu, která se stala v katastrofu obce Labe nad Dyjí. Po silnici 1. třídy projížděla kolona kombajnů. Náhle se před nimi objevilo auto SPZ PZA-20-98 typu Praga V3S. Narazilo do kombajnu, kterému se vzadu uvolnil kryt motoru a spadl na paní G. Z., která neopatrně mezi kolonou přecházela. Výsledek - jeden padlý na hlavu. A takových je na našich silnicích stovky. Zamyslete se, přece nechcete být mezi nimi!

(znělka)

(Pokračování příště)

ALVAREZ

Jak jsme slíbili v minulém čísle Nouzovského Žurnálu, od tohoto čísla si budeme vyprávět historii Alvarezovy výpravy. Abychom si ujasnili historické souvislosti, začneme objevením aztécké kultury španělskými dobyvateli v první polovině 16. století.

Roku 1519 - 1520 objevil stejně slavný jako zatracovaný španělský dobrodruh Cortéz Mexiko a dobyl je ve spoustě dobrodružných výprav, nájezdů a útoků do jeho vnitrozemí. Objevil tam vedle kultury, která byla v lecčems nad kulturou Starého světa, také zase naopak barbarské zvyky, uctívání model, mučení živých lidských obětí a podobně.

Bájný národ Aztéků, kteří zemi obývali, postavil se Cortézovi a jeho vojákům na odpor a bránil se statečně ve svých skalních městech, k nimž bylo možno se dostat jen přes propasti, padací mosty, pralesy, průplavy ve skalních soutěskách a přes jezera.

Ale Cortézova touha po moci a po nesmírných zlatých a drahokamových pokladech byla silnější než obrana Aztéků. V této podivuhodné zemi, jejíž obyvatelé neznali koně, ani střelný prach, ani bílé tváře, bylo zlato a drahokamy soustřeďovány v ohromných množstvích v palácích aztéckého panovníka Montezumy. Zde byly uloženy i poklady, vydobyté ze země již za dob legendárního národa Toltéků, kteří obývali zemi před Aztéky.

Touha zmocnit se těchto pokladů se Cortézovi zcela nesplnila. Aztécký stát sice dobyl a rozvrátil, Aztéky v krvavých řežích téměř vyhubil, z měst do divokých nedostupných skal jejich hloučky zahnal, ba i něco zlata a drahokamů uloupil, ale největší část pokladů zmizela neznámo kam.

Pověst praví, že poklady byly Aztéky potopeny v některém z četných jezer mezi skalami, nebo zakopány hluboko ve skalních jeskyních. Tuto pověst udržují i za dnešní doby ještě potomci Aztéků, zdegenerovaní ubozí pastevcí, ale hrdí na svou minulost.

Bílá rasa v Mexiku pak věří, že tajemství úkrytu báječného pokladu Aztéků není ztraceno, ale že se u potomků Aztéků tajně dědí po celé čtyři století z jedné generace na druhou, v bláhové domněnce, že národ Aztéků jednou zase povstane, hrdý a silný a ukryté poklady mu pomohou v boji proti přistěhovalecké bílé rase, která Aztéky a jejich stát

kdysi zničila.

Faktem je, že aztécké poklady vládce Montezumy nebyly do dnešního dne objeveny. Navíc čas od času, zejména v době neúrody a zimy, kdy bída na potomky Aztéků doléhá více než jindy, přijde z hor mezi lidi některý ze starých pastevců - Aztéků s kousky zlata, starodávně aztécky zpracovaných, prodá tyto střepy šperků i nádob a získané peníze rozdává mezi svůj lid.

Tolik historie, o které existuje řada vědeckých knih. Málo se však již ví o Alvarezovi a jeho výpravě. Ti se vydali hledat aztécké poklady o sto let později.

O Alvarezovi samotném toho příliš nevíme. Byl původem Španěl. Jeho předkové přišli do Mexika v dobách Cortézových a usadili se zde natrvalo. Jednoho dne se do jeho domu dostal jakýsi starý umírající Azték. Od něj se Alvarez dozvěděl (nezaručené zprávy dokonce mluví o mučení onoho Aztéka), že cesta k pokladům vede hluboko do divokých skal a že je rozdělena na mnohé úseky, z nichž každý je opatrován potomky strážců pokladu, nedůvěřivými a stále bdělými. Azték sdělil Alvarezovi, kde začíná první úsek cesty i jak se zmocnit věci, která by mu získávala důvěru strážců.

Alvarez, duší dobrodruh a hráč, soustředil kolem sebe skupinu mužů, statečných a odvážných jako on sám, a vydal se s nimi na cestu. Ve výpravě byli kromě Alvarezova jeho dva nejuvěrnější přátelé, Fernando a Rodrigo. Tuto velitelskou trojici pak doplňovalo pět mužů, najaťých k nejtěžší práci i k případné obraně v čas nebezpečí.

Tato osmičlenná výprava se tedy vydala na cestu někdy ve dvacátých letech 17. století, tedy 100 let po objevení Mexika. O jejích osudech si povíme příště.

Teď už k únorovým úkolům. Vzhledem k tomu, že únor je nejkratším měsícem v roce, a navíc jsou v něm jarní prázdniny, plnil se v tomto měsíci jen jeden úkol. Zato byl poměrně náročný. To mohou potvrdit ti, kteří jej plnili. Šlo o běh strmou strání nahoru a zpět na čas. Kartičku získalo 8 nejrychlejších. Ti si ji opravdu zasloužili, protože, půda byla zmrzlá a uklouzaná.

To je ale pouze začátek a ty pravé úkoly teprve přijdou. Buďte tedy připraveni a pamatujte: po stopách Alvarezových se mohou vydat jen ti nejlepší, protože Alvarez potřebuje jen statečné a silné!

SLAVNÉ VÝROKY

zima 1993

Čert chválí firemní auto:

Ten Hyundai má výborný brzdy, zastavil jsem 3 metry za tím dědou.

Šárka:

Včera nás zastavili policajti. Ten starej držel hubu a mladej si ji na nás otvíral.

Lenka:

Já bych chtěla vidět hlavně ten konec.

Dáša:

A co tam je?

Lenka:

To nevím, vždyť jsem to ještě neviděla.

ALVAREZ

potřebuje jen statečné a silné !